

Příběhy našich sousedů: scénář

Zpracovali: Laura Kollerová, Markéta Plačková, Kateřina Hlasová, Natálie Toušková

ZŠ Školní 786 Horní Slavkov

Laura:

Naše pamětnice Věra Zoulková se narodila 11. července 1953 v Jablonci nad Nisou.

Katka:

S tatínkem, který na konci 2. světové války bojoval na barikádách v Praze, maminkou a třemi sourozenci se v zimě roku 1961 přestěhovala do Horního Slavkova.

Mája:

Do hornického města, ve kterém v 50. letech existovaly pracovní tábory. V nichž vězni těžili uran.

Pamětnice:

My, když jsme se sem nastěhovali, tak to tady končilo. A tam na Kounici za tím barákem, tam byly ještě takový jako jámy zasypaný vobehnaný ostnatým drátem. A to byly nějaký bejvalý jako komíny od těch šachet. Byly tam ty haldy. Vlastně ta těžba byla u konce.

Natálka:

Školní léta si užívala v uvolněných 60. letech.

Pamětnice:

Tenkrát se začaly vobnovovat různý spolky třeba skaut. Tak jako brácha začal chodit do skauta. Obecně byla taková atmosféra radostného očekávání, že se lidi konečně mohli nadechnout. V tom 68 to si pamatuju, že nás naši ráno probudili, že jsou tady Rusáci. A ve Slavkově podle mě stáli jenom pod těma krámama, pod tou masnou takhle takovej barák, tak tam byli policajti. A tak tam proti tomu stáli Rusáci s tankem.

Po maturitě jsem se hlásila na medicínu do Plzně. Zkoušky jsem udělala, ale tam seděl, dřív byla taková organizace pro středoškoláky a takhle, jmenovalo se to Socialistický svaz mládeže a u těch přijímaček tam seděl zástupce týhle organizace a ptal se, jestli tam vstoupim, když mě vezmou, já jsem říkala, že ne no a tím byl konec, že jo. Takže mě tam nevzali. Takže jsem šla potom na VŠChT, na Vysokou školu chemicko-technologickou do Prahy.

No když jsme byli v 77, jsme končili, a tam byly místo tříd, tomu se říkalo kruhy a každej ten kruh měl jakoby kroužkového učitele. A von tam jednou přišel k nám a řekl, že nás chtěl, ale nikoho se na nic neptal, ale že nás chtěl přihlásit všechny do KSČ, jenže voni mu to naštěstí odmítli.

Katka:

A pak přišla 80. léta.

Pamětnice:

To nebylo jako teďko, že jo. Že jdete do krámu a co chcete, koupíte jo. Tam i oblečení na děti, všechny možný věci, všechno se shánělo jo. No ty pověstný banány, na který se stály fronty a takhle. Takže to bylo takový jakoby složitější.

Se ségrou jsme žádali o výjezdní doložku, protože to tenkrát nebylo, tak jako že si člověk vzpomněl, že pojede do Německa nakupovat a vyjel. A nedostali jsme ji. Takže se nedalo jezdit jen tak, jako jak si člověk vzpomněl někam jakoby za hranice nebo tak.

Chtěli jsme jít do Švandova divadla, ta hra se jmenovala Res publica a bylo to o vzniku republiky. Se to komunistům nelíbilo, tak jsme čekali před tím divadlem, všichni tam postávali. Neřekli jako žádný důvod a prostě nás poslali domů a zrušili to no.

Mája:

Na podzim roku 1989 se Věrka i celá naše země dočkala Sametové revoluce.

Pamětnice:

Můj manžel se přímo zúčastnil ty demonstrace, zmlátili ho tam. Visel na nějaký mříži, protože jak je stlačili, že jo, tak ty lidi neměli kam uhnout. Pak museli proběhnout tou uličkou těch policajtů, tam ho zmlátili. Pak se někde schovávali ve vedlejší ulici. Prostě tam ty lidi náhodně běhali do domů, jestli je tam někdo schová.

Byla jsem ten první tejden, když byly ty velký demonstrace, tak jsem byla ve čtvrtek, a pak jsme byli na Letné. To už člověk věděl, že už se to hroutí celý, že jo.

Laura:

A co pro Věrku znamená demokracie a svoboda?

Pamětnice:

Člověk už není tak kontrolovaný, že jo. Je to. Co dělá, nedělá. A prostě se může rozhodovat podle svého svědomí. 6letá vnučka, byli na Národní třídě a tam měli na ty děti otázky: Co pro mě znamená svoboda? A ona nakreslila obrázek a připsala tam: Můžu běžat, kam chci. Si myslím, že to docela vystihla.

Závěrečné titulky